

F. t. l. vedr. naturbeskyttelse m.v.

Til nr. 4

§ 31, stk. 2

Efter § 31, stk. 1, må dyr, der ikke findes naturligt vildtlevende i Danmark, ikke udsættes i naturen uden miljøministerens tilladelse.

Forslag til nyt stk. 2 gennemfører formelt den pligt, som miljøministeren efter habitatdirektivets artikel 22 har til at undersøge hensigtsmæssigheden af at genindføre dyre- og plantearter på direktivets bilag IV. Genindførelsen forudsætter, at det ved en undersøgelse, hvori der ligeledes tages hensyn til andre landes erfaringer, er godtgjort, at genindførelse effektivt vil bidrage til at genoprette en gunstig bevaringsstatus for disse arter og først finder sted efter høring af relevante parter, jf. habitatdirektivets artikel 22.

Undersøgelse af behovet for eventuel genindførelse kan ske på baggrund af den gældende overvågning eller om nødvendigt ved at supplere denne. Genindførelse kan anvendes som et supplement til beskyttelsen af levestederne.

§ 31, stk. 3 og 4

Forslaget er af formel karakter.

Efter gældende ret kan ministeren med henblik på at værne naturen fastsætte regler om udsætning af bestemte dyr, der ikke findes naturligt vildtlevende i Danmark. Ministeren kan endvidere med henblik på at værne naturen fastsætte regler om, at bestemte planter, som ikke findes naturligt vildtvoksende i Danmark, kun må udplantes eller sås med særlig tilladelse.

Kommissionen har i sin åbningskrivelse af 4. juli 2006 påpeget, at medlemslandene i henhold til habitatdirektivet har pligt til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte de vilde dyre- og plantearter, som er omfattet af habitatdirektivets bilag IV. Kommissionen mener ikke, at pligten til at træffe foranstaltninger fremgår tilstrækkelig klart i den danske lovgivning.

I lyset heraf ændres beføjelsen til at fastsætte regler til en forpligtelse. Dette sker ved at »kan fastsætte« ændres til »fastsætter«.

Til nr. 5 (§ 50, stk. 2)

Forslaget er en konsekvens af forslag nr. 6.

Til nr. 6 (§ 50, stk. 3-6)

Bestemmelsen er ny.

Bestemmelsen begrænser muligheden for at dispensere fra fredningsbestemmelser, hvis det ansøgte kan beskadige eller ødelægge yngle- og rasteområder for beskyttede arter eller ødelægge beskyttede plantearter, jf. habitatdirektivets artikel 16.

Bestemmelsen svarer til §§ 11-12 i Miljøministeriets bekendtgørelse om udpegnings og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter, der fastsætter samme begrænsning for andre afgørelser efter naturbeskyttelses- og miljølovgivningen.

Habitatdirektivets artikel 16 indeholder ganske snævre rammer for, hvornår der vil kunne dispenseres fra fredningsbestemmelser, hvis det ansøgte kan beskadige eller ødelægge yngle- og rasteområder for beskyttede arter eller ødelægge beskyttede plantearter. Det er således en forudsætning, at der ikke findes et tilfredsstillende alternativ, og at fravigelserne ikke hindrer opretholdelse af den pågældende bestands bevaringsstatus i dens naturlige udbredelsesområde, jf. § 50, stk. 4 og 5. Hvis disse 2 betingelser er opfyldt, kan der endvidere kun dispenseres, hvis en eller flere yderligere betingelser er opfyldt, jf. § 50, stk. 4, nr. 1 - 6.

Der foreligger ingen domspraksis fra EF-domstolen om virkningen af bestemmelsen i praksis, men på baggrund af EF-domstolens afgørelser om den tilsvarende undtagelsesbestemmelse i fuglebeskyttelsesdirektivets artikel 9 må det antages at være en forudsætning for at kunne anvende § 50, stk. 4, at alternative løsninger må forkastes af videnskabelige, tekniske eller andre objektivt dokumenterbare grunde, at der skal være tvingende grunde til at dispensere, og at dispensationen ikke må række videre, end hvad der er nødvendigt for at løse problemet.

Betingelsen om, at en dispensation ikke må hindre opretholdelse af den pågældende bestands bevaringsstatus, må anses for opfyldt, hvis nettoresultatet af en dispensation er neutral eller positiv for den beskyttede art. Dispensation, der vurderes at få en betydelig negativ virkning på den pågældende bestand, kan ikke gives.

Begrebet bydende nødvendige hensyn til væsentlige offentlige samfundsinteresser er ikke defineret i direktivet eller EF-domstolens praksis. Projekter og planer, der opfylder kravet om at være af væsentlig samfundsinteresse, vil almindeligvis være af national karakter.

Med alvorlig skade på ejendom forstås skade, som rækker videre end gener og almindelig forretningsrisiko. Kravet om alvorlig skade skal ses på baggrund af den beskyttelse, som direktivet tilsigter. Bestemmelsen tager også sigte på at afværge alvorlig skade.

Til nr. 7 og 8 (§ 55 a og 56 a)

Der er tale om en lovteknisk ændring.

Ved en fejl er der kommet to § 55 a ind i lov om naturbeskyttelse.